

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 21 września 2016 r.

Pozwem z dnia 7 kwietnia 2015 roku (data prezentaty) powód P. S. wniósł o zasądzenie od pozwanej Fundacji (...) kwoty 11 652,47 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, a także o zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego. W uzasadnieniu pozwu wskazał, że strony w sierpniu 2014 r. podjęły współpracę przy organizacji (...) po Chorobach Nowotworowych „O.-Olimpiada 2014”, które odbyły się w dniach 21-24 sierpnia 2014 r. W ramach podziału obowiązków związanych z organizacją (...) 2014 powód odpowiadał za organizację oprawy technicznej imprezy. Za wykonane usługi powód w dniu 25 sierpnia 2014 r. wystawił fakturę VAT o nr (...) na kwotę 21 000 zł. Faktura ta nie została zakwestionowana przez stronę pozwaną, która dokonała wpłaty na kwotę 10 000 zł. W dniu 4 lutego 2015 r. pełnomocnik powoda wezwał stronę powodową do uiszczenia pozostałej należnej kwoty. Wezwanie to nie spowodowało uiszczenia należności przez pozwaną. (pозew k. 3-7)

W dniu 21 kwietnia 2015 r. Referendarz Sądowy Sądu Rejonowego dla m.st. Warszawy w W. w sprawie I Nc 3341/15 wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym. (nakaz zapłaty k.22)

Fundacja (...) wniosła sprzeciw od nakazu zapłaty, zaskarżając go w całości. Zakwestionowała zasadność roszczenia zarzucając, że powód nie udowodnił zasadności, ani wysokości roszczenia będącego przedmiotem powództwa. Wskazywała, że powód wystawił dwie faktury oznaczone tym samym numerem FV 18/8/2014, opiewające na odmienne kwoty, akcentując jednocześnie, że żadna z faktur nie została podpisana przez wystawcę.

Ponadto pozwany podniósł zarzut nieważności umowy o współorganizację i współfinansowanie O. - Olimpiady, ponieważ nie określono w niej kwoty, jaką Fundacja (...) miała przeznaczyć na koszty organizacji tej imprezy.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniach od 21 do 24 sierpnia 2014 r. na terenie Akademii Wychowania Fizycznego w W. odbyły się (...) Igrzyska Sportowe (...) po Chorobach Nowotworowych „O.-Olimpiada 2014”. Na podstawie umowy współpracy z dnia 11 sierpnia 2014 r. za organizację (...) 2014 odpowiadały Fundacja (...) oraz Fundacja (...). Na podstawie §§ 3 i 4 umowy Fundacja (...) zobowiązała się do pokrycia części kosztów, przez zapłatę faktur podwykonawcom O.-Olimpiady 2014 oraz organizacji wolontariatu obsługującego tą imprezę. Podwykonawcami współpracującymi z organizatorami były firma cateringowa, firma nagłośnieniowa MasterAudio oraz firma (...) prowadzona przez powoda (dowód: umowy współpracy k. 111 i 112, zeznania świadka T. O. - protokół rozprawy z dnia 18 maja 2016 r. k. 75-76).

Na mocy umowy współpracy zawartej w dniu 11 sierpnia 2014 r. między Fundacją (...) oraz Fundacją (...), część kosztów związanych z organizacją (...) 2014, obejmujących wynagrodzenie podwykonawców uczestniczącym w organizacji tej imprezy, zobowiązała się pokryć Fundacja (...). (dowód: umowa współpracy k. 112).

W ramach organizacji (...) 2014 P. S. prowadzący działalność gospodarczą pod firmą (...) zawarł z Fundacją (...) reprezentowaną przez prezesa T. O. umowę, na mocy której odpowiadał za obsługę techniczną imprezy i w celu wykonania tej umowy zawarł umowy z podwykonawcami, którzy odpowiadali za rozstawienie scen, przeprowadzenie pokazu pirotechnicznego, wykonanie scenografii oraz dostarczenie agregatu prądotwórczego. Za te usługi podwykonawcy wystawili faktury VAT na łączną kwotę 15 352,86 zł (dowód: kopie faktur k. 84-87, zeznania świadka T. O. na rozprawie w dniu 18 maja 2016 r. płyta CD k. 77).

W dniu 25 sierpnia 2014 r. A. K., będąca pracownikiem firmy (...) wystawiła w imieniu pracodawcy fakturę VAT o nr (...) na kwotę 31365 zł za wykonanie usługi w formie zapewnienia obsługi technicznej, wynajmu sceny z zadaniem oraz pokazu sztucznych ogni na O.-Olimpiadzie 2014. Faktura ta została wysłana drogą mailową do T. O.. Wysłanie faktury do prezesa Fundacji (...) a nie do Fundacji (...), która była zobowiązana do jej uregulowania, wynikało z

wyraźnego polecenia P. S.. Pierwotnie wystawiona faktura została wystawiona na niewłaściwą kwotę, wobec czego na polecenie P. S. kwota została przez A. K. zmieniona. Dokument ten nie został poprawiony przez wystawienie faktury korygującej, albowiem system księgowości działający w przedsiębiorstwie powoda umożliwił zmianę samej kwoty faktury. Poprawiona faktura opiewała na kwotę 21000 zł. O fakcie skorygowania kwoty faktury został również poinformowany odbiorca faktury (dowód: faktury VAT k. 31-32, zeznania świadka A. K. na rozprawie w dniu 20 maja 2016 r. płyta CD k. 81).

Faktura o nr (...) na kwotę 21000 zł została przekazana przez T. O. drogą mailową do R. W. (dowód: zeznania świadka T. O. na rozprawie w dniu 18 maja- płyta CD k. 77, zeznania świadka R. W. na rozprawie w dniu 17 sierpnia 2016 r.- płyta CD k. 101)

W związku z niedokonaniem zapłaty przez Fundację (...), pracownica P. S. A. K. wielokrotnie telefonowała do R. W. celem ustalenia terminu zapłaty. R. W. wskazywał, że brak wpłaty wynika z problemów związanych z płynnością finansową Fundacji (...). Jednocześnie zaznaczył on, że wpłata zostanie dokonana w pierwszym możliwym terminie. Fundacja (...) w dniu 10 listopada 2014 r. dokonała wpłaty w kwocie 10 000 zł na rzecz firmy (...). W tytule przelewu wpisany został nr faktury FV 18/8/2014. Fundacja (...), pomimo składania zapewnień o uregulowaniu pozostałej należności, nie dokonała kolejnych wpłat (dowód: potwierdzenie otrzymania przelewu k. 18, zeznania świadka A. K. na rozprawie w dniu 20 maja 2016 r.- płyta CD k. 81).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie powołanych powyżej dowodów z dokumentów, które nie budziły wątpliwości Sądu co do ich autentyczności ani zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy oraz twierdzeń stron przyznanych wprost i niezaprzeczonych przez stronę przeciwną, na podstawie art. 229 k.p.c. i 230 k.p.c.

Sąd uznał za wiarygodne zeznania świadków T. O., R. W. i A. K., albowiem były one spontaniczne, szczere, spójne oraz korespondowały z dowodami z dokumentów złożonymi do akt sprawy. W zakresie istotnym dla rozstrzygnięcia sprawy treść zeznań świadków nie pozostawała w sprzeczności z pozostałym zebrany w sprawie materiałem dowodowym.

Sąd oddalił wniosek o dopuszczenie dowodu z przesłuchania stron, ponieważ zebrany w toku postępowania materiał dowodowy stanowił podstawę do ustalenia wszystkich okoliczności faktycznych istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie.

Swoje roszczenie powód wywodził z umowy zawartej z głównym organizatorem - Fundacją (...) o wykonanie usług w zakresie organizacji (...) 2014. Strony umowy ustaliły zakres obowiązków, za wypełnienie których odpowiedzialny będzie powód. W chwili zawarcia umowy nie ustalono wysokości wynagrodzenia powoda za wykonanie umowy. Wynikało to z niemożności wcześniejszego wyliczenia kosztów związanych ze spełnieniem poszczególnych świadczeń wynikających z umowy, a także z zaufania, jakim darzyły się strony, albowiem był to kolejny wspólnie realizowany projekt. Bezsporne między stronami było to, że powód należycie wykonał umówione usługi.

Zgodnie z artykułem 750 k.c. do umów o świadczenie usług, które nie są uregulowane innymi przepisami, stosuje się odpowiednio przepisy o zleceniu. Stosownie do treści art. 735 § 1 k.c., jeżeli ani z umowy, ani z okoliczności nie wynika, że przyjmujący zlecenie zobowiązał się wykonać je bez wynagrodzenia, za wykonanie zlecenia należy się wynagrodzenie. Zaznaczyć należy również, że przepisy dotyczące umowy o wykonanie usług, do której stosuje się przepisy o zleceniu, nie przewidują formy pisemnej i w związku z tym umowa o świadczenie usług może zostać zawarta w formie ustnej i w związku z tym fakt jej zawarcia może być udowodniony przed sądem bez żadnych ograniczeń dowodowych. Oceniając zasadność powództwa należało mieć na uwadze, że zawarcie umowy między powodem a Fundacją (...) stanowi podstawę stosunku zobowiązaniowego o kwalifikacji prawnej wskazane powyżej. Nie jest to jednak jedyna płaszczyzna, na której należy oceniać zasadność roszczenia powoda o zapłatę wynagrodzenia. W tej mierze doniosłe znaczenie ma umowa o współpracę przy organizacji (...) 2014 zawarta między Fundacją (...). Analiza prawna treści tej umowy prowadzi do konstatacji, że umawiające się fundacje zastrzegły spełnienie

świadczenia na rzecz podwykonawców O. - Olimpiady przez pozwaną Fundację (...). Omawianą umowę należy oceniać w świetle przepisu art. 393 § 1 k.c., który stanowi, że jeżeli w umowie zastrzeżono, że dłużnik spełni świadczenie na rzecz osoby trzeciej, osoba ta, w braku odmiennego postanowienia umowy, może żądać bezpośrednio od dłużnika spełnienia zastrzeżonego świadczenia. W ocenie Sądu postanowienia §§ 3 i 4 umowy współpracy zawartej między Fundacjami wyraźnie statuuje takie zastrzeżenie na rzecz podwykonawców. Nie można z treści powołanych postanowień umowy wywieść obowiązku spełnienia świadczeń na rzecz podwykonawców przez Fundację (...) i następnie refinansowania tych wydatków przez Fundację (...). Zdaniem Sądu Fundacja (...) była zobowiązana oświadczyć zapłatę za usługi podwykonawców bezpośrednio do ich rąk. W związku z tym powód i pozwana są legitymowani w niniejszym procesie. Należy wskazać, że przepis art. 393 § 1 k.c. nie wymaga zindywidualizowania osoby trzeciej, na rzecz której dłużnik ma spełnić świadczenie. Do skuteczności umowy na rzecz osoby trzeciej wystarczy jedynie takie jej określenie, ażeby dało się ją wyodrębnić spośród innych podmiotów tego samego rodzaju. Słusznie wskazał SN, że jeżeli umowa lub przepis prawny określają pewne warunki, którym odpowiadać ma osoba trzecia, dla nabycia uprawnień zastrzeżonych umową musi je ona spełniać. (por. uchwała SN z dnia 30 grudnia 1975 r., III CZP 86/75, OSN 1976, nr 6, poz. 125) Z treści powołanych postanowień umowy o współpracę między Fundacjami wynika, że krąg podmiotów uprawnionych do żądania zapłaty za świadczone przy organizacji (...) usługi został określony w ten sposób, że obejmował wszystkich podwykonawców. Wykładnia pojęcia „podwykonawcy” w świetle postanowień umowy o współpracę między Fundacjami nie budzi wątpliwości. Zdaniem Sądu krąg desygnatów tego terminu obejmuje wszystkie podmioty, które zawarły z Fundacją (...) umowy, których celem było wykonanie czynności składających się na całość organizacyjną pod nazwą O. - Olimpiada 2014. Fundacja ze swej istoty nie jest bowiem podmiotem, który sam jest w stanie zapewnić wszystkie potrzebne do swej działalności i realizacji celu statutowego dobra i usługi. Oczywiście jest zatem, że konieczne jest nabycie potrzebnych dóbr i usług na rynku. W przypadku organizowania dużej imprezy o charakterze sportowo - rozrywkowym z dużą ilością uczestników konieczne jest korzystanie z pomocy wyspecjalizowanych podmiotów zewnętrznych. W szczególności dotyczy to technicznych elementów przedsięwzięcia, w tym budowy tymczasowych podiów, scen, trybun, doprowadzenia tymczasowego zasilania urządzeń oświetleniowych i nagłaśniających. Zakres usług umówionych między powodem a Fundacją (...) odpowiada powyższym potrzebom w zakresie organizacji (...) 2014. Z tych względów powoda należy uznać za podwykonawcę w rozumieniu §§ 3 i 4 umowy współpracy między Fundacjami. W konsekwencji powód jest wierzycielem pozwanego w zakresie wynagrodzenia należnego za wykonane usługi. W tym miejscu należy omówić podniesiony przez pozwanego w piśmie z dnia 5 września 2016 r. zarzut nieważności umowy współpracy zawartej między Fundacjami. W ocenie Sądu zarzut ten jest oczywiście niezasadny. Pozwany upatrywał przyczyny nieważności tej umowy w tym, że nie określa ona świadczeń, jakie miałyby zostać sfinansowane przez pozwanego, w szczególności ich wysokości. Sąd nie podzielił tego stanowiska pozwanego. Argumentacja pozwanego zmierzała do wykazania, że omawiana umowa nie zawiera wszystkich elementów przedmiotowo istotnych, do których w przypadku umów nazwanych niewątpliwie należy świadczenie. Umowa współpracy między Fundacjami miała w ocenie Sądu charakter umowy nienazwanej, zbliżonej do umowy konsorcjum. Przyjmując taką jej kwalifikację prawną Sąd uznał, że zawiera ona wszystkie elementy przedmiotowo istotne. Umowa konsorcjum winna określać cel, którego osiągnięcia wspólnie podejmują się konsorcjanci, oraz podział zadań między nimi. Oczywiście umowa konsorcjum zawierana w profesjonalnym obrocie gospodarczym zazwyczaj zawiera również postanowienia dotyczące podziału uzyskanego przychodu, ale w przypadku organizacji przedsięwzięcia o charakterze takim jak O. - Olimpiada, mającego cel niekomercyjny, umowa o współpracy nie będzie zawierać postanowień o podziale zysków. W zakresie określenia zadań poszczególnych konsorcjantów umowa zawiera postanowienia jasne i zrozumiałe. Pozwana Fundacja przyjęła na siebie zobowiązanie poniesienia kosztów organizacji (...) w zakresie wynagrodzeń podwykonawców. Postanowienia umowy charakteryzują się niewątpliwie znacznym stopniem ogólności, niemniej jednak nie można treści tych postanowień ocenić jako niezawierających określenia świadczenia pozwanej Fundacji. Zdaniem Sądu świadczenie pozwanej Fundacji polegało właśnie na zaspokojeniu roszczeń podwykonawców o wynagrodzenie za wykonane usługi. Rozmiar tego świadczenia pozwanej nie został w żaden sposób ograniczony, lecz to nie znaczy, że świadczenie pozwanej nie zostało oznaczone. Brak zastrzeżenia ilościowego lub podmiotowego ograniczenia świadczenia pozwanej nie czyni umowy nieważną, lecz sprawia, że pozwana winna jest spełnić świadczenie w postaci wynagrodzenia za wykonane usługi na rzecz każdego podwykonawcy O. - Olimpiady 2014. Ochrona pozwanej jako

dłużnika zobowiązanego do świadczenia na rzecz osoby trzeciej realizowana jest w sposób określony w art. 393 § 3 k.p.c., który stanowi, że dłużnik może podnieść zarzuty z umowy także przeciwko osobie trzeciej.

W ocenie Sądu niezasadne były również pozostałe zarzuty podniesione przez pozwaną.

Zarzut dotyczący niezasadności powództwa jest chybiony, albowiem fakt wykonania usługi przez powoda został dowiedziony zeznaniami świadków. W kwestii wysokości świadczenia wskazać należy po pierwsze, że wynagrodzenie nie stanowi elementu przedmiotowo istotnego umowy o świadczenie usług, do której stosuje się przepisy o zleceniu. Stanowisko to wynika z treści art. 734 § 1 k.c. w zw. z art. 750 k.c. Zagadnienie ustalenia wysokości wynagrodzenia normuje art. 735 k.c. Jeżeli nie ma podstaw by uznać, że usługa miała zostać wykonana nieodpłatnie, a w sprawie niniejszej jest oczywiste, że takich ustaleń nie poczyniono, to zasady ustalenia wysokości wynagrodzenia zleceniobiorcy określa art. 735 § 2 k.c. Statuuje on trzy podstawy ustalenia wysokości wynagrodzenia: obowiązującą taryfę, postanowienia umowy oraz wartość wykonanej pracy. Nie budzi wątpliwości, że w niniejszej sprawie powód nie ustalił z Fundacją (...) wysokości swojego wynagrodzenia. Nie zostało również dowiedzione, aby w zakresie tego rodzaju usług funkcjonowała określona taryfa. Wynagrodzenie powoda winno zatem zostać ustalone przez odniesienie do wartości wykonanej przez niego pracy. Nie ma wątpliwości co do tego, że ciężar dowodu w tym zakresie spoczywał na powodzie. Zgromadzony materiał dowodowy pozwala na ustalenie, że powód ustalił wysokość swojego wynagrodzenia z Fundacją (...) i wysokość tego wynagrodzenia została zaakceptowana przez prezesa zarządu tej Fundacji (...). Jak wynika zeznań T. O. Fundacja (...) współpracowała z powodem od dłuższego czasu i większość ustaleń, także co do wynagrodzenia powoda, była ustalana na zasadzie wzajemnego zaufania, że powód nie podyktuje kwoty rażąco wygórowanej. Tak było również w przypadku organizacji (...) 2014. Zdaniem Sądu kwota 21000 zł żądana przez powoda nie jest wygórowana. Należy zwrócić uwagę, że znaczna część tej sumy pochłaniają koszty własne powoda obejmujące wynagrodzenie jego podwykonawców w wysokości wskazanej powyżej w ustaleniach faktycznych. Czysty dochód powoda wynosi zatem ok. 6000 zł. Pozwany nie kwestionował wiarygodności i mocy prawnej dokumentów przedstawionych przez powoda na okoliczność sum wypłaconych jego podwykonawcom. Wobec tego w tym zakresie żądanie powoda udowodnione jest przy pomocy dokumentów. Natomiast co do pozostałej części żądanej sumy należy wskazać na dwie kwestii. Po pierwsze ciężar dowodu spoczywał w tym zakresie na pozwanym. Jak już wyżej wskazano pozwanemu służą przeciwko osobie trzeciej zarzuty z umowy, w której zastrzeżono obowiązek świadczenia na rzecz osoby trzeciej. Zarzuty te mogą oczywiście obejmować również wysokość wynagrodzenia osoby trzeciej. Skoro pozwanemu z mocy ustawy służy zarzut przeciwko osobie trzeciej, to należy uznać, że następuje również przerzucenie ciężaru dowodu na pozwanego. Pozwany nie sprostował swoim obowiązkom dowodowym. Nie zaoferował żadnych dowodów w celu obalenia dowodów zaoferowanych przez powoda, w szczególności mogących podważyć zeznania świadków T. O. i A. K..

Należy ponadto rozważyć znaczenie spełnienia przez pozwanego na rzecz powoda świadczenia w wysokości 10000 zł. Wpłatę tą na podstawie całości okoliczności ujawnionych na rozprawie Sąd uznał za niewłaściwe uznanie długu co do całości roszczenia. Jak ustalono, dokonanie przez pozwaną fundację wpłaty części roszczenia wiązało się tylko i wyłącznie z jej problemami finansowymi. Co więcej, po stronie pozwanej początkowo była wola uiszczenia pozostałej do zapłaty kwoty, nie kwestionowała ona wysokości należności za wykonane przez powoda usługi. W ocenie Sądu dokonanie częściowej zapłaty na poczet konkretnej faktury VAT z zastrzeżeniem uregulowania pozostałej części należności w najbliższym możliwym terminie należy pożytywać za uznanie roszczenia zarówno, co do jego istnienia jak również, co do jego wysokości także w tej części, której dłużnik nie spełnia. Jak wskazuje się w literaturze zasadnicza postać uznania niewłaściwego polega więc na przyznaniu przez dłużnika w dowolny sposób, że istnieje jego obowiązek spełnienia świadczenia (K. E., Umowa o kumulatywne przystąpienie do długu, jako sposób zabezpieczenia wiarygodności, (...)). W ocenie Sądu przedstawione powyżej zachowanie pozwanej pozwala na stwierdzenie, że w istocie uznała ona dług wobec powoda zarówno co do zasady jak również co do wysokości i w związku z tym zarzuty czynione w tym przedmiocie już w toku postępowania sądowego należy uznać za bezzasadne.

Wątpliwości powstałe w związku z przesłaniem do pozwanej fundacji dwóch faktur o tym samym numerze, a opiewających na różne kwoty należy uznać za rozstrzygnięte na korzyść powoda w kontekście zeznań A. K.. Świadek wskazała, że wysłanie do T. O. i w konsekwencji również do pozwanej dwóch różnobrzmiących faktur VAT wynikało z

popelnionej przez nią pomyłki, która została niezwłocznie poprawiona. Co prawda skorygowanie faktury nie zostało przeprowadzone zgodnie z przepisami księgowymi oraz podatkowymi, lecz naruszenie tego typu nie ma znaczenia z punktu widzenia niniejszego postępowania cywilnego.

Chybiony jest również zarzut dotyczący braku podpisu na fakturze wystawionej przez powoda. Po pierwsze należy podzielić stanowisko powoda, że w świetle przepisu art. 106e ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (Dz.U.2016.710 -j.t.) podpis nie stanowi w ogóle elementu faktury. Nie pozbawia to faktury walorów dowodu na gruncie procesu cywilnego. Zgodnie z art. 308 §§ 1 i 2 k.p.c. w brzmieniu obowiązującym do dnia 7 września 2016 r. Sąd może dopuścić dowód z filmu, telewizji, fotokopii, fotografii, planów, rysunków oraz płyt lub taśm dźwiękowych i innych przyrządów utrwalających albo przenoszących obrazy lub dźwięki. Dowody, o których mowa w paragrafie poprzedzającym, sąd przeprowadza, stosując odpowiednio przepisy o dowodzie z oględzin oraz o dowodzie z dokumentów. Zdaniem Sądu wydruk faktury z elektronicznego systemu księgowania, jakie powszechnie są stosowane w obrocie gospodarczym, stanowi dowód w rozumieniu art. 308 § 1 k.p.c. Faktura nie stanowi oczywiście dowodu na dokonanie czynności obrotu, z której wynika obowiązek zapłaty. Z wystawieniem faktury przez przedsiębiorcę wiąże się jednak domniemanie faktyczne, że faktura odzwierciedla czynność obrotu gospodarczego, która zrodziła obowiązek zapłaty. Oceniając zatem dowód z faktury wystawionej przez powoda na tle innych dowodów osobowych i z dokumentów przeprowadzonych w niniejszym postępowaniu Sąd doszedł do przekonania, że dowód ten zasługuje na wiarę jako odzwierciedlający zarówno wykonanie usługi przez powoda, jak również wysokość wynagrodzenia należnego z tego tytułu niezależnie od zgodnego z prawem braku podpisu powoda na fakturze. Należy zauważyć, że faktura ze swej istoty nie zawiera oświadczenia woli, lecz co najwyżej oświadczenie wiedzy, stąd brak podpisu nie ma znaczenia w aspekcie oceny faktury jako dowodu.

Z powyższych względów Sąd uznał powództwo za usprawiedliwione w całości.

O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481 k.c. W ocenie Sądu żądanie odsetek od dnia wytoczenia powództwa jest w pełni uzasadnione. Mając na uwadze powyższe za okres, od którego naliczane są odsetki, tj. od dnia 7 kwietnia 2015 r. do dnia 31 grudnia 2015 roku, należało zasądzić odsetki ustawowe na podstawie przepisów art. 359 k.c. i 481 k.c. w brzmieniu obowiązującym do dnia 31 grudnia 2015 r. oraz odsetki ustawowe za opóźnienie za okres od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty w wysokości sumy stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego i 5,5 punktu procentowego, na podstawie powołanych przepisów.

Mając na uwadze podniesione wyżej okoliczności, Sąd orzekł jak w pkt. I sentencji.

Wobec uwzględnienia powództwa w całości o kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. zgodnie z zasadą finansowej odpowiedzialności za wynik procesu. Sąd obciążył kosztami poniesionymi przez powoda w całości pozwanego, jako stronę przegrywającą sprawę. Na koszty te złożyły się: opłata sądowa od pozwu w kwocie 583 zł, wynagrodzenie pełnomocnika procesowego będącego radcą prawnym w kwocie 2400 zł ustalone na podstawie § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r., w sprawie opłat za czynności adwokatów oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł.

SSR Paweł Szymański

ZARZĄDZENIE

Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi pozwanej.